

AKRAM EL-BAHAY

MĚSTO



KNIH

KNIHOVNA ŠEPTAJÍCÍCH STÍNŮ

MĚSTO
KNIH

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného souhlasu
nakladatele.*

Translation © Romana Hájková, 2021 Cover

© Kreativní bojovníci s.r.o. 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0812-3 (pdf)

AKRAM EL-BAHAY

MĚSTO
KNIH



FØBØS

PROLOG

Sabah cítila noc jako příslib. *Pospěš si, ona přichází*, připomněla si Rádkyně Bílého krále. Musela být rychle hotová. Jako každou noc, kdy stoupala po schodech ze Srdce Města knih.

Přejížděla prsty po vazbách bezpočtu knih lemujících její cestu. Byly tak studené a bez života. Jediné kouzlo, které se v nich ukrývalo, byla fantazie lidí, kteří je napsali. Tyhle knihy byly jiné než ty, které přečetla. Knihy, ve kterých žila kouzla. Knihy, které vyprávěly zvláštní příběhy.

Podívala se nahoru na strop podzemního knihovního labyrintu. Obrazy, které jej zdobily, pocházely z příběhů, jež bylo možné nalézt v knihách tady dole. Znázorňovaly lidi, kteří měli křídla. Byli tak nádherní, že bylo téměř bolestné se na ně dívat. Malíři, kteří se nechali inspirovat slovy ze stránek knih, zřejmě předpokládali, že nebe stvořilo jen

zcela bezchybnou krásu. Ona ale už věděla, že tomu tak není. Věděla, že slova a obrazy jsou jen maskou skutečnosti. Pravda byla obvykle o moc ošklivější.

Vystoupala po dlouhých schodech a vešla do přijímací haly paláce. Její nohy, které tuto cestu dobře znaly, šly samy, ale tentokrát je něco zastavilo. *Pospěš si, ona přichází.* Cítila, že tato noc bude mimořádná. Poprvé za celou věčnost to nevzala po schodech nahoru rovnou do svého pokoje, ale kráčela k bráně. Stráž na ni pohlédla tak zmateně a ustrašeně, jako by je její pohled mohl proměnit v kámen. Muži rychle otevřeli a ona vstoupila na prostranství před palácem.

Noc jí nepatřila. Nechala ji kašlat, až ucítila na jazyku hořkost. A přesto zhluboka dýchala. Něco bylo ve vzduchu. Cítila to. A slyšela. Někdo. Přinesl příslib změny. Příklad nových časů.

Pospěš si, ona přichází.

1. NOVÉ ŠATY

Samirovo srdce tlouklo tak rychle, jako by mu chtělo vyskočit z hrudi. Chvilé, kdy získal svou kořist, byla pro něj, stejně jako pro každého zloděje, vyvrcholením lovu. Sam, jak mu říkal jeho bratranec Madzíd, opatrně sevřel prsty kolem křišťálového korunovačního vejce, které leželo na nočním stolku spícího. Vejce patřilo k insigniím Bílého krále a dvorní klenotník, do jehož ložnice se vloupal, měl za úkol nahradit rubínové fragmenty, které se v průběhu let ztratily. Drahokamy lámaly stříbrné měsíční světlo a třpytily se tak působivě, jako by ho chtěly přivábit. Proč jen jsou nejcennější umělecká díla často tak ošklivá? Křišťálové vejce vypadalo jako něco, co si mohl koupit i na tom nejposlednějším tržišti, a přitom bylo tak drahocenné, že jej dvorní klenotník nechtěl opustit ani ve spánku. Spící muž tiše pohyboval rty, jako by ho varoval, aby se vejce

nedotýkal. Ale on je zvedl z nočního stolku a nechal zmizet pod svým pláštěm.

Sam by nejraději zhluboka dýchal, ale nesměl dělat vůbec žádný hluk. Ještě ne. Špatní zloději se stávají příliš brzy neopatrnými, jakmile mají svou kořist v rukách. Ale on byl jeden z nejlepších. Pohyboval se tak tiše, že pes, který spal u postele dvorního klenotníka, ani nepohnul ocasem. Ložnice byla v nejvyšším patře vysokého domu a okna se otvírala na střechu, která byla příliš strmá, než aby se na ni dalo vylézt. Pokud ovšem nemá zloděj, který se odváží takového kousku, speciální rukavice potřené velmi vzácnou a extrémně lepkavou pryskyřicí.

Lano, které mu pomohlo vstoupit do místnosti, viselo jako neživý had v jednom z otevřených stropních oken. Opatrně vytáhl tlustý spletenec až na střechu. V půli cesty nahoru se zastavil a zdálo se mu, že za sebou slyší tiché cupitání. Když se podíval dolů a pátral v tmavé ložnici po příčině toho zvuku, neodvážil se ani dýchat. Měsíční světlo, které lehce probleskovalo mezi řídkými mraky, ponořilo místnost do stříbrné záře, jež vypadala podivně neskutečně. Už se chystal vylézt, když spatřil čtyřnohé stvoření, jak vystoupilo ze stínu.

Kočka, kterou spatřil, šla přes kamennou podlahu tak vznešeně, jako by byla skutečnou majitelkou této ložnice. Její světélkující oči na něj pohlédly a jejich pohledy se na okamžik střetly. Sam se obvykle musel vypořádat se psy, ale tato kočka byla neméně nebezpečná. Nemohla by mu sice ublížit, ale pokud by probudila svého pána, nadělalo by to víc škody než kousnutí hlídacího psa. Zastavila se a ztuhla, jako by byla z kamene. Nehybně ho sledovala.

S pohledem stále upřeným na kočku se Sam co nejopatrněji vytáhl nahoru. Ale jakmile se lano, na kterém visel,

pohnulo, zvíře se probralo. Když kočka začala skákat na volný konec lana, potlačil tiché zaklení. Začal lézt rychleji, ale jen tak, aby se lano ještě více nerozhýbalo. Nakonec kočka s mňoukáním vyletěla z místnosti a nocí to znělo tak hlasitě, jako by Sam rozbil okenní tabuli na tisíce malých střípků.

Dvorní klenotník se probudil s hrůzou, která se proměnila v křik, když si uvědomil, že vejce je pryč. Jen o chvíli později se rozrazily dveře a v místnosti se objevila starcova osobní stráž. Většina strážců v noci prohrála svůj boj s únavou, avšak tento muž stál u dveří očividně bdělý a pozorný. Útok ze střechy zřejmě nepředpokládal, ale rychle se vzpamatoval.

Sam se dostal na střechu. Vytáhl nůž, aby odřízl lano, ale strážný ho už popadl a přitáhl se. Sakra, šplhal stejně tak dobře jako on. Ještě předtím, než mohl oddělit pevné lano, zachytil se strážce prsty za rám okna. Na krátký okamžik byl v pokušení bodnout do ruky toho člověka nožem, ale dosud při svých zlodějských výpravách nikdy nikomu neublížil a neměl s tím v úmyslu začínat ani dnes. Na to nebyla situace ještě dostatečně beznadějná. Zatím ještě ne.

Mrak zastínil měsíc a byla taková tma, že Sam mohl sotva rozpoznat cizí ruce. Rychle si natáhl rukavice, které nechal na střeše u okraje okna. Pak zatlačil dlaněmi na zrcadlově hladkou střechu a svěřil svou váhu lepivě pryskyřici. Střecha byla zcela beze spár a tak prudká, že Samovo srdce bilo ještě rychleji než ve chvíli, kdy uloupil vajíčko. Z okenního otvoru se vynořila hlava strážce.

Jeho kůže byla v noci tak tmavá, jako by byla natřená uhlím. Sam slyšel, že někteří bohatí kupci a obchodníci zaměstnávají jako strážce bojovníky z dalekých zemí. Ale dosud se s žádným z nich nesetkal. Muži s tmavou pletí,

jejichž rodné vesnice ležely na druhé straně hor a sousední pouště, byli považováni za obzvláště neúprosné bojovníky.

Chvíli si měřili jeden druhého. Pak se muž vzepřel na střeše.

„Nedělej to, nebo zemřeme oba,“ zasyčel na něj Sam. Jeho slova se téměř ztratila v klenotníkově výkřiku. K tomu, aby se na tkaninu nanoslo správné množství pryskyřice, bylo třeba mnoho zkušeností. Pokud by se jí nanoslo příliš mnoho, už by se rukavice nikdy neodlepily. Kdyby jí bylo příliš málo, nedržely by dostatečně silně. Pryskyřice stačila pro jedno tělo, pro dva to ale rozhodně nebylo dost. Rukavice by je oba nemohly udržet.

„Jestli uprchneš, zemřu,“ odvětil mu muž chladně.

A než mohl Sam reagovat, vyhoupl se na střechu a vystřelil na něj.

Sam se ještě pokusil rychle odsunout na stranu, ale než stačil odstranit obě rukavice ze střechy, strážný jej chytil. Samovy ruce ztratily kontakt s hladkým zrcadlovým povrchem a Sam byl stržen.

Společně klouzali po střeše. Noční obloha a prokletá střecha do sebe splynuly. Sam potlačil výkřik, který se mu dral na rty, a zoufale se snažil muže setrást. Ten ho však držel příliš pevně.

Sam natáhl prsty a vši silou přitiskl ruce na střechu. Ale klouzali tak rychle, že nemohl najít žádnou oporu. Teprve když uviděl koutkem oka větve a listy, stal se jejich pohyb pomalejším.

Korkový dub, který rostl poblíž domu, byl vysoký více než dvacet metrů a svými nejkrajnějšími větvemi dosáhl až k okraji střechy. Sam jej předtím použil jako žebřík a skočil z něj na střechu. Ale spolu se strážným byli příliš těžcí, než aby dokázali včas zpomalit. Sakra. Museli zpomalit. Oni...

Samovi se zastavil dech, když strážný popadl jeho levou ruku a odtrhl ji od střechy. Najednou byli ještě rychlejší. Dotkli se větve. A pak obloukem vystřelili přes okraj střechy.

Zemřeme, blesklo Samovi hlavou, když letěli vzduchem. Strážný jej konečně pustil a on se na okamžik cítil velmi lehce. Ke svému úžasu si ten krátký let užíval, i když věděl, že jej čeká smrt.

Ten okamžik ale náhle skončil, když jej zachytily větve stromu. Jeho dřevěné prsty jej bodaly do kůže a roztrhaly mu šaty. Ale zachránily ho. Propadl větvemi, a nakonec v nich uvízl jako dítě v náruči matky. Větve se pod jeho vahou nebezpečně prohýbaly. Náhle vedle sebe uviděl pohyb. Strážce.

Muž k němu obrátil pohled a rychle si sáhl za záda. Čepel, která se náhle objevila v jeho ruce, se zatřpytila v měsíčním světle, jež zářilo listovím. A pak se na něj strážný vrhl. *Musí být k smrti unavený*, pomyslel si Sam.

V tu chvíli viděl pouze jedno východisko: padat. Křik, který předtím zadržel, se mu dral přes rty a vyplašil hejno pěnkvav, které s hlasitým pípáním vzlétly do noci. Zachytil se větve a přitiskl se k ní, když zaslechl svištivý zvuk. Dokonce i ten nejlepší zloděj, který dokáže splynout s nocí, jako by byl její součástí, to někdy zaslechne. Zvuk ostří, které se jej chystá zasáhnout.

Bez rozmyšlení se pustil větve. Spadl o několik metrů hlouběji a s největší námahou se snažil zachytit další větve. Nahoře se čepel zasekla, místo do jeho kůže jen do kůry stromu. Na Sama přešly listy a strážcovy kletby. Jeho hlas byl stejně temný jako noc. Sam se odvážil podívat nahoru. Strážný byl nebezpečně blízko. Pohyboval se přes větve tak rychle, jako by pro něj život nic neznamenal. Sam to udělal

stejně. Větev se pod ním rozšiřovala jako pavučina obřího pavouka. Chvilí padal, větve mu trhaly šaty, našly kůži pod nimi a bodaly jej do těla. Ale sotva cítil bolest. Měl v hlavě jen jednu jedinou myšlenku. *Musíš se zachytit, Same!*

Pod ním byly větve hustší. Hned několik výhonků, silných jako paže, se navzájem propletlo. Sam se na ně šťastně a vděčně zadíval a obratně se jich zachytil. Byl asi v půli stromu. Na zem to bylo ještě dobrých deset metrů. Na skok to bylo příliš. Z dálky k němu doléhal tichý hovor. Dvorní klenotník pravděpodobně vytáhl své služebníky z postele, aby hledali zloděje. Kdyby měl štěstí, nebyl by mezi nimi žádný další strážný. *Postarej se raději o tohohle jednoho, Same, připomněl si. Pokud mu neunikneš, nebudeš už možná mít žádné další myšlenky.*

Kde ale byl strážný? Koruna stromu byla tak hustá, že mezi listy a větvemi téměř neprosvítalo ani jasné měsíční světlo. Možná že někde zůstal viset a...

Nové zasvištění zalarmovalo Samovu mysl a donutilo ho uskočit stranou. Nepadal níž, ale přitiskl se k několika výhonům, když strážcova čepel znovu rozčísila vzduch a zasekla se do kůry. Sakra, ten zpropadený chlap je stejně tichý jako liška.

Strážný seděl jako noční stín sotva půl metru nad ním. Beze slova skočil vedle něj a větve se pod vahou dvou mužů nebezpečně prohnuly.

„Dej mi vejce,“ zasyčel muž a jen s největším úsilím držel rovnováhu na kývajících se větvích. „Pak možná oba přežijeme.“

Byla to lež. Ani nemusel vidět mužovu tvář, aby to poznal. Vycítil to z jeho slov. Jakmile by měl vejce, jeho meč by se okamžitě zasekl do Samova těla. *Zemřu, jestli uprchneš.* Strážný to sám řekl.

Sam couval, dokud jej nezastavilo spleťtité větřoví. „Já...“ začal, když ho náhle přerušil vrískot. Očividně se ocitli v hnízdišti dalšího hejna pěnkav. Ptáci se začali objevovat mezi větřvemi, jako když je strom poslal na svou obranu do boje proti oběma vetřelcům. Sam se veškerou silou odrazil od větřví za sebou a tím zaplašil vyděšené ptáky. Rychle se skrčil a pěnkavy jej v panice obletěly. Ocitl se přímo před strážným.

Muž neúnavně máchal čepelí kolem tmavých těliček ptáků. Bylo jich však příliš mnoho. Sam viděl, jak strážný zvedl ruce a udělal krok zpět. To byla chyba. Ztratil rovnováhu, a když se ptáci rozlétli do noci, s výkřikem se zřítíl dolů. Sam zaslechl tlumený zvuk dopadu těla a výkřik, který zemřel stejně rychle jako muž, který jej vydal.

Sam unikl stromu i služebníkům, z nichž dva se ustrašeně nakláněli nad mrtvolou strážného. Neodvážili se ho zastavit. Pak už mu stačil jen jeden skok ze zahradní zdi, aby se ponořil do přilehlého moře domů. Vylezl na první použitelnou střechu. Pro obratného zloděje existovalo více cest než jen po vydlážděných ulicích. Jak balancoval nad střechami, pohladil vejce, které měl schované pod pláštěm. Zdálo se, že je nepoškozené. *Zvládl jsi to*, řekl si, aby se uklidnil. Krádež byla jako lov a každý zloděj dobře znal ten okamžik, když největší napětí ustoupilo, ale srdce bylo stále plné vzrušení. Svou práci si užíval více než cokoli jiného. Dokonce i teď, přesto, že někdo v tu noc zemřel. *Itak to stálo za to*, řekl si. *Je to naposledy*.

S přízračnou lehkostí nacházel cestu přes šindele a štíty, vyhýbal se kamenným chrličům, které na něj slepě zíraly v probouzejícím se úsvitu. Přeskočil mezeru mezi dvěma domy, která se před ním otevřela. Tichý jako liška na lovu přistál na rovné střeše a zhluboka se nadechl. Dům byl tak

vysoký, že jen stěží slyšel zvuky, které se v této časné hodině linuly zezdola z ulice. Na střeše bylo ticho a on věřil, že právě on je jedinou osobou na světě, která splnila svůj úkol. *Svůj poslední úkol*, uvědomil si.

Zavrčení ho přimělo k pohybu. Vyhublý pes, který se vynořil ze stínu, vzbuzoval spíše soucit než strach. Rychle sáhl do kapsy a vytáhl dvě malé kosti, na kterých byl stále ještě dostatek masa, aby zdržel hlídacího psa po dobu několika minut. Se psy to bylo mnohem jednodušší než s kočkami.

Krátce se zadíval, jak pes lačně ohlodává kosti, pak se otočil, přešel k okraji střechy a shlédl na Mýtii, srdce největšího městského státu na světě. Přicházelo ráno a ředilo černě noci do světle šedé. Dole se nacházel bezpočet ulic, z nichž některé byly osvětlené lucernami, které lampáři nepřetržitě krmili dřevěnými hoblinami nebo olejem. Jiné byly plné temnoty, jež stále ležela mezi budovami. Sam se narodil a vyrostl v Mýtii, ale ani on neznal každou ulici tohoto obrovského města, které se táhlo od hor a pouště na jihu až k moři na západě. Zdálo se, že stále roste, ačkoli stálo již tolik staletí, že příběhy z jeho prvních dnů zněly jako pohádky.

Mohutný palác v Mýtii, kde vládl Bílý král, se v dálce rýsoval jako stín a první paprsky ranního slunce se zrcadlily na jeho fasádě.

Připadalo mu, jako by se v jednom okamžiku celý svět proměnil. Udělal to. *Tvůj poslední úkol*, *Same*, pomyslel si znovu. Poslední noc jako zloděj. Když se slunce vyhouplo na oblohu, už se necítil být Samem. Nový den mu přinesl nový život a nové jméno. Znovu pohladil svůj plášť. Tentokrát se však prsty nedotkly kořisti, ale kousku papíru, který pro něj byl cennější než celé korunovační vejce.

Jméno, které stálo na doporučení, ukradl stejně jako tolik dalších věcí během svého pětadvacetiletého života. Muž, kterému patřilo, byl osobním strážcem obchodníka, u kterého loni uloupil čtyřistaletou malbu. Chudý muž, kterého obraz znázorňoval, ležel v prosté komnatě na posteli, obklopený knihami, a pokoušel se spoutat slova na papíře. Knihomol. Bohatému obchodníkovi však neukradl jen ten obraz, ale i jedno z jeho pečetních razítek. Neuvědomil si hned, k čemu by je mohl potřebovat, ale instinkt mu napovídal, že pečetidlo by mohlo být užitečné při mnoha příležitostech. Zvláště při této. Pečeť udělala ze lživých slov na papíře pravdu. Ze slov, která byla pro Sama, jenž neuměl číst ani psát, tajemstvím. Text dokumentu nadiktoval jedné z písarek v mýtijské tržnici, v největším obchodním centru města. Písarce, která by mohla být jeho babičkou, zaplatil za její ochotu vášnivým polibkem na úzké vyschlé rty. Byl by býval raději zaplatil cenu ve stříbře. Ještě dnes, když si na tu chvíli vzpomněl, otrásl se. *Ale co, za nový život to byla ještě nízká cena*, pomyslel si.

„Supíš jako stařec a stejně tak se belháš po střeších.“

Nemusel se ani otáčet, aby zjistil, kdo pronesl tato slova. Ten hlas by poznal mezi tisíci. Jeho bratranec Madžíd se posadil vedle něj, tak tiše, jak to umí jen zloději.

„A jak to vypadáš! Co se ti stalo? To ti udělal hlídací pes? Nebo snad klenotníkova dcera?“ posmíval se mu Madžíd.

„Jeho strom,“ odvětil Sam suše.

Madžíd a Sam patřili ke stejné skupině zlodějů. Sam se s ním dohodl, že se setkají na střeše tohoto domu, aby mu předal svou kořist. Protože dnes večer se už nevrátí do domu, kde vyrůstal. Čekaly tam na něj jen vzpomínky na někoho, koho ztratil. Vzpomínky, které znamenaly jen smrt a ztrátu. Cítil bolest, kterou tyto myšlenky přiváděly

do jeho tlukoucího srdce jako jed. Ne, jeho život zloděje skončil. Musel všechno opustit.

Na okamžik se tiše zadívali na změř ulic, která se vinula pod nimi. Pak Sam vytáhl vejce a podal ho Madžídovi. „No ne, tak ono je tedy vážně tak ohavné, jak se říká,“ řekl se smíchem jeho bratranec a nechal vejce zmizet pod pláštěm. Jakmile mu však Sam podal malou taštičku, zbrzdila mu čelo starostlivá vráska. „Takže to bylo skutečně tvoje poslední představení? Už opravdu nechceš nikdy zažít to vzrušení?“ zeptal se Madžíd, když váhavě přijal jeho zlodějské náčiní.

Univerzální klíč pro většinu zámků a umělecky broušený paklíč pro ty, které univerzálnímu klíči vzdorují. Zvětšovací sklo, malá pilka a malé kladívko pro zřídkavé případy, které vyžadovaly spíše násilí než dovednost. Madžíd podržel tašku v ruce o chvilku déle, aby mu dal možnost si to ještě rozmyslet. Pak si povzdechl, schoval ji a zároveň vyndal ze záhybu svého pláště malý měšec. Samova odměna. Sběratel, který si krádež objednal, zaplatil za vejce předem. Sam se podíval na měšec a přejel prsty po jeho obsahu. Zadíval se svému bratranci do očí. Nikdo jiný o jeho plánu opustit starý život nevěděl. A nikdo jiný mu nesměl říkat Same.

Madžíd si odhrnul z čela tmavé vlasy, které byly stejně černé jako Samovy. Nebylo tomu tak dávno, kdy po úspěšné loupeži společně vítali nový den a ve vzduchu cítili vůni prvního chleba. V těch dnech však nebyli dva, ale tři. Sam se přistihl při pošetilé touze, aby ten, který mezi nimi chyběl, vyšel ze stínu. „Tohle je moje poslední noc,“ řekl. „A nebude mi to chybět.“

„Nemyslím si, že bys mohl všechno to vzrušení tak snadno opustit. Znáš tě lépe než ty sám sebe. Ale když myslíš!

Co teď budeš dělat, Samire?“ Jako vždy, když ho Madžíd oslovil celým jménem, znělo to jako výtka. „Změním oblečení,“ řekl. „To ti musí jako odpověď stačit.“

„Změníš oblečení? Mluvíš jako nějaký zatracený věštec. Víc mi neprozradíš? Opravdu mi nechceš říct, co máš v úmyslu? Kam chceš jít? Zůstáváš aspoň v Mýtii?“

Sam odvrátil hlavu a snažil se nepodívat na palác. „Až přijde čas, znovu se setkáme.“

„Ó, jak záhadné,“ řekl Madžíd s posměšným úsměvem. „Můžeš utíkat před mnoha věcmi. Před strážnými, okradenými obchodníky nebo podváděnými manžely,“ zamrkal.

Sam věděl, na co Madžíd naráží. Před měsícem ho málem chytili, když ukradl u jednoho zlatníka nejen náhrdelník s přívěskem zdobeným rubíny, ale také tajně navštívil jeho ženu. Vzpomínka na uspěchaný a nahý útěk, který skončil skokem ze střechy na projíždějící vůz, je přiměla k úsměvu. Zejména proto, že nákladem toho vozu byl ještě teplý hnůj.

Pak ale Madžídova tvář zvažněla. „To všechno samozřejmě můžeš nechat za sebou. Ale nemůžeš utéct sám před sebou.“

Ale ano, pomyslel si Sam. Mohl by to udělat. A nemusel by ani chodit tak daleko.

Na rozloučenou Madžída objal. Rozdělili se beze slov a Sam čekal, dokud se jeho bratranec znovu nespojí se stíny. Pak sestoupil ze střechy domu. Nejprve si musel převléci své roztrhané šaty.

Při shánění nového oblečení koupil od pouličního prodávče pár banánů. Jistě, mohl by je snadno ukrást, ale při pohledu na mužovu vrásčitou tvář mu do ruky hodil několik mincí, které měly dokonce daleko vyšší hodnotu

než zakoupené ovoce. Sam kradl jen u těch, kteří měli víc než on. Právě tak si ostatně obstaral i peníze na tuto snídaň. Vzal je z kapsy člověku, jenž stál na chodníku se svým sluhou, pánovitě rozkročený tak, jako by mu patřilo celé město. V postranní ulici pak našel zadní dveře prádelny, která byla již otevřená, a posléze vykročil, dobře oblečený, ven. Tím tedy fakticky naplnil svá slova o změně šatů.

Chvíli se procházel, zatímco se kolem něj město probouzelo. První den v jeho novém životě. Sam měl přesný plán toho, co se má stát. A koho přitom musí potkat. Slunce už bylo vysoko na obloze, když vstoupil do tabaginu, jedné z četných kuřáren tabáku v centru Mýtie. Chodilo sem mnoho důstojníků z palácové stráže, aby zde utratili část svého žoldu a proměnili jej v hustý kouř z dýmky. Sam sledoval muže, kterého viděl před několika dny na stráži u paláce. Teď seděl u jednoho z malých stolků a držel v ruce jemně zdobenou hliněnou dýmku, ze které se do vzduchu linul hustý šedavý kouř. „Můžu ti nějak pomoci?“ zeptal se muž nepřátelsky, když se před něj postavil. Důstojník byl jistě o dvacet let starší než on. Jeho tmavé vlasy byly již dosti prokvetlé šedinami.

I když si ta slova stále znovu a znovu opakoval v hlavě, jeho hlas teď zněl podivně cize, jako by to jen vyprávěl. „Jmenuji se Hárún ar-Rašíd,“ lhal. „Chtěl bych se připojit k palácové stráži.“ Vytáhl papír, za který zaplatil polibkem, jenž ho stále ještě pátil na rtech. Jak Sam věděl, skutečný Hárún ar-Rašíd se v současné době nacházel se svým pánem na obchodní lodi, která se bude plavit ještě několik týdnů, než dosáhne svého cíle na druhé straně světa. Nehrozí tedy nebezpečí, že by někdo prověřoval falešné doporučení obchodníka, který požádal o zaměstnání v paláci pro svého věrného služebníka.

Důstojník beze slov vzal dopis. Jeho ústa tiše tvořila slova, která napsala stará písarčka. „Ty chceš jít k palácové strážci?“ zeptal se s pobavením v hlase. „Ke strážím Bílého krále?“

Sam přikývl. „Ano. Chci sloužit Bílému králi.“ Jeho slova již zněla mnohem přirozeněji. A vlastně ani nelhal. Opravdu chtěl nechat svůj zlodějský život za sebou. Vymazat bolest, která se v posledních týdnech usadila v jeho srdci. Začít nový život, který by se od toho jeho starého lišil tak, jak to jen bude možné. A co by se mohlo více lišit od života zloděje než život elitního strážce?

„Na to bys potřeboval léta, chlapče.“ Důstojník vytáhl z úst dýmku a vyfoukl hustý kouř. „Tady se říká, že jsi zachránil život svého pána.“

„Dokonce třikrát,“ řekl Sam. Slova, která diktoval staře ně, znal z paměti. Důstojník přikývl. „Ano, takhle to tu stojí. Nu, jak se zdá, jsi odvážný. Ale přesto to nestačí, abys měl tu čest stát se osobním strážcem Bílého krále.“ Důstojníkova tvář na okamžik zmizela za kouřem, který vydechl. „Ale je jedno místo, kde tě mohu použít, kde se můžeš osvědčit.“ A přes rty mu přeběhl podivný úsměv.

Takže žádný post u osobních strážců. Sam ucítil hořké zklamání. *Cos čekal, Same?* ptal se sám sebe tiše. Že tě hned dají k těm nejlepším? Ale byl by dost dobrý, tím si byl jistý. Své spíše skromné dovednosti s mečem by jistě dostatečně vyrovnal šikovností a mazaností. „Já bych sloužil kdekoli v Mýtii,“ řekl s takovou naléhavostí v hlase, že téměř přesvědčil sám sebe.

„V Mýtii říkáš?“ Důstojník si opět potáhl z dýmky. „Ne, pošlu tě někam jinam.“ Když spatřil Samův zmatený pohled, zasmál se. „Ve skutečnosti potřebuji dobré lidi. Nehledám však nikoho na místo ve městě, ale do ulic pod ním.“

Pokud dokážeš, že jsi dost dobrý pro mou stráž, pošlu tě do
Paramýtie, chlapče. Doprostřed Města knih.“

2. PARAMÝTIE

O pár dní později Sam poprvé zaslechl ten strašidelný šepot. Tiché, ale přesto naléhavé hlasy mluvily jeden přes druhý, jako by chtěly, aby slyšel právě je, právě jejich slova. Vzduch jich byl plný, stejně jako byl plný vzdáleného šelestění stránek. Vůně starého papíru mu stoupala do nosu a on si představoval všechny ty příběhy, které knihy vyprávěly. Když sestoupil do knihovního labyrintu, rozprostřela se ta vůně kolem něj jako příkrývka.

Paramýtie, město knih pod městem lidí. Dokonce i Sam dosud o tomto podzemním labyrintu jen slyšel. Nikdy nevstoupil do chodeb pod městem. Co by tu také dělal zloděj, pokud nebyl nikdy pověřen ukrást v těch nekonečných katakombách nějakou z knih shromážděných Bílým králem. Říkalo se, že chodby, které se rozprostírají pod ulicemi

a náměstími velkého města Mýtie, jsou plné starodávných písemností. Dělal ze všech částí světa shromažďovaných celými generacemi. Vědeckých rozprav, mýtů, vyprávění. Úhledně uspořádaných vedle sebe v obrovských policích, které zaplnily celou tu gigantickou síť jeskyní a chodeb, jež se táhly pod základy Mýtie. Mezi policemi byly jen úzké chodby a široké tunely. Lidé, kteří tento knihovnický komplex v Paramýtii zahlédli, se dušovali, že na každého z milionu obyvatel Mýtie připadá nejméně pět knih. A někteří byli dokonce přesvědčení, že deset. Nejméně.

Na čem se však shodli všichni, bylo, že Paramýtie je město knih. Ulice z obrovských polic se vinuly a čas od času se otevíraly do stinných čtvercových místností, aby se pak opět spojily, a vedly dál a dál až do samotného lůna země.

Následoval starého knihovníka, v jehož ruce se pochodeň třásla tak, až se obával, zda mihotavé světlo z ní bude schopné zahnat temnotu v chodbách před nimi. Schody byly staré a drsné, tak odlišné od zbytku paláce, který začínal těsně nad nimi. Tam nahoře mezi třpytivými mramorovými pilíři, které podpíraly strop vstupní haly zdobený bezpočtem obrazů, by se na široká sametová schodiště vedoucí do horních pater snadno vešlo deset vedle sebe ležících mužů. V porovnání s tím byly letité schody do Paramýtie poněkud ubohé.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se starý muž, jehož šaty byly stejně šedivé jako jeho řídké vlasy. Netřásl se mu jen ruce, ale i slova, jež vycházela z jeho úst, zněla slabě a přerušovaně. Mezi jednotlivými slabikami se musel nadechovat a Sam téměř cítil, jak bojuje o vzduch. Nebylo divu, schody, po kterých šli, byly opravdu dlouhé.

„Hárún ar-Rašíd,“ lhal Sam. To jméno mu připadalo pořád cizí, jako ukradený kus oblečení.

„Hárún,“ opakoval si starý muž pomalu, jako by to jméno ochutnával. Svraštil obličej, v němž dominovaly velké vystouplé oči a malý špičatý nos. Sam měl pocit, že se na něj dívá stará sova. „Ty pocházíš z druhé strany?“

Druhá strana. Sam stiskl rty, aby zadržel odpověď, která se mu drala na rty. Mohutné Katalunské hory dělily svět na *správnou a tu druhou* stranu. Na některých místech byly horské průsmyky tak úzké, že z nich řemeslníci z Mýtie jednoduše vytvořili pevnost. Po skalách se táhly střílny jako děsivý vzorek a jejich malá okna hleděla vyčítavě do pouště rozléhající se na druhé straně hor. Cesta odtamtud sem, na správnou stranu, jak se říkalo v Mýtii, byla uzavřena obrovskými branami. Možnost projít jimi měli pouze obchodníci a cestující s těmi správnými doklady. Ale i přesto ten, kdo prošel, zůstal v Mýtii navždy tím z *druhé strany*. Dokonce i když se, stejně jako on, narodil už ve městě.

Samova matka, jeho jediné spojení se světem beduínů, přišla do Mýtie jako dítě s obchodní karavanou. A bez ohledu na to, jak dobře se tam usadila, její hnědá pokožka a tmavé kadeře stále připomínaly její domov. Sam zdědil něco po obou rodičích. Tmavá kůže matky se smísila se světlou pokožkou otce, takže když se vystavil na příliš dlouhou dobu silnému mýtijskému slunci, získal červenou barvu vařeného raka. A ačkoli barva jeho kůže naznačovala, že se do Mýtie dostal z druhé strany hor, byl na ni stejně pyšný jako na pouštní jméno, které mu dala matka. Samir. Přesto knihovníkovi přikývl. Ať si myslí, co chce.

„Jste dobří vojáci,“ řekl stařec.

Sam pochybovačně zvedl obočí. Jako kdyby ten staroch někdy na vlastní oči viděl jednoho z nejznámějších šermířů z Kaffy, jednoho z nejnynalézavějších lukostřelců z Puntu nebo dokonce vůbec nejlepšího bojovníka s holemi ze

Sumuru. Ale houževnatost bojovníků z druhé strany hor byla v Mýti skutečně legendou. A nebylo divu. Ten, kdo musel odmalička bojovat proti horku a žízni, musel být velmi vytrvalý.

„Znáš svůj úkol?“ zeptal se knihovník, když konečně spatřili poslední schod dlouhého schodiště.

„Budu hlídat knihy,“ řekl Sam trochu lhotejně. Den po rozhovoru v kuřárně kontaktoval důstojníka u jedné z bočních bran paláce. Kouř z dýmky stále ještě ulpíval na jeho pokožce jako lepkavý pyl. Sam mu musel ukázat svou dovednost s mečem. Vše, co se za všechna ta léta naučil a dozvěděl jako zloděj, mu stačilo, aby skutečně dostal místo strážce ve Městě knih. Ale nic víc.

Dávat pozor na němé knihy noc za nocí, to znělo jako smrtelná nuda. Ale to byl jen začátek. A kdo ví? Možná, že Samova cesta z Města knih někdy povede do paláce a on nakonec bude místo těch starých knih střežit Bílého krále. Měl čas.

Náhle se před nimi otevřel obrovský prostor. Sam přešel knihovníka. A oněměl.

Uviděl obrovskou síň s klenutým stropem, který podíraly pilíře tak silné, že by je neobejmulo ani pět mužů držících se za ruce. Zář pochodně se mísila s teplým světlem bezpočtu olejových lamp, jež visely na sloupech. Síň byla několik pater vysoká. Sam se rozhlížel s otevřenými ústy. V prvních chvílích vnímal jenom knihy. Nikdy v životě jich neviděl tolik pohromadě. Stěny haly byly lemovány policemi, které se pnuly stále výš jako výhonky rostoucí pořád nahoru po kamenných zdech. Několik metrů nad jeho hlavou byly police přerušeny dřevěnou lávkou přístupnou pouze po mosazném žebříku. Z tohoto prvního patra pak vedly další žebříky k ještě vyšším lávkám. Člověk

v nejvyšším patře musel být dobrých padesát metrů nad zemí. Když se snažil odhadnout počet knih v této síni, pocítil závrať.

Jejich vůně, která ho udeřila do nosu, byl silná a těžká jako kadidlo.

Mezi pilíři byly jakési kamenné čtecí pulty. U těch, které byly nejbližší ke schodům, stálo několik knihovníků vypadajících stejně jako jeho průvodce. I oni byli oblečeni ve špinavě šedé barvě. Šeptali si spolu a jejich tiché hlasy klouzaly po stěnách.

„Takhle to působí na každého, kdo je tu poprvé.“

Sam zamyšleně obrátil hlavu ke knihovníkovi.

„Velká galerie v Paramýtii.“ Jacobus, jak se starý muž se sovím obličejem jmenoval, se spokojeně usmál. Potěšilo ho, že díky knihám zmizela ze Samovy tváře lhostejnost. „Je to zázrak. Pokud mohu soudit, tak tohle je ten skutečný palác. Chrám vědění.“

„Nemyslel jsem si, že v Paramýtii je tolik knih,“ řekl ohromený Sam a jeho oči znovu přejížděly po policích. Na všech podlažích rozeznával šedé postavy knihovníků. Před některými stály vysoké stohy knih, jiní usilovně hledali konkrétní exempláře. Samovi připadalo, jako by příběhy z knih šeptaly. *Přečti si mne*. To on ale udělat nemohl.

Jacobusův smích přerušil jeho myšlenky. „Pokud tě ohromilo tohle, pak po zhlédnutí celé Paramýtie nebudeš moci dýchat. Ale k tomu bys potřeboval léta. Jen málo lidí vidělo na vlastní oči všechny ulice knih, všechny cesty a všechna náměstí.“

Jacobus ho vedl mezi sloupy podél zadní části Velké galerie. U jednoho z pultů se přela skupina černě oděných mužů. Jejich hlasy byly stále hlučnější a hlučnější, dokud neviděli Jacobuse. Pak náhle zmlkli.

„Někteří učenci, kteří navštěvují toto místo, zapomínají, že by knihy měly být studovány v naprosté tichosti,“ řekl nesouhlasně a vedl Sama na konec Velké galerie. Do vysoké stěny, před níž se postavili, bylo zasazeno osm úchvatných oblouků, které byly jakýmsi začátky tunelů vedoucích hluboko pod zem. „Tady začínají ulice knih,“ vysvětlil starý muž. „Osm ulic pro osm čtvrtí Města knih. Věda, filozofie, umění, historie, hudba, jazyky, geografie a právo. Ve Velké galerii jsou na druhé straně knihy, které nepatří do žádné z těchto čtvrtí. Ale bez ohledu na to, kam patří, musejí být všechny přísně sřeženy.“

„Vaše knihy jsou se mnou v bezpečí,“ řekl Sam. Z jedné ulice knih vyšla skupina zahalených služebných a procházela kolem nich tak tiše, jako by jejich nohy nenesly žádnou váhu. V rukách měly prázdné misky a podnosy plné talířů. Venku zapadalo slunce. Pravděpodobně přinesly večeři strážným a knihovníkům.

Starý muž ignoroval služebné, které se mu musely vyhnout, a káravě se na Sama zahleděl. „Tuto práci nesmíš brát na lehkou váhu. Zde se nachází největší a nejdůležitější sbírka vědění na celém světě. Knihy ze všech světových stran. Spisy, které přišly jako dary ze zemí daleko za oceánem, ze zemí, jejichž jména jsi pravděpodobně nikdy ani neslyšel. A také ty, které pocházejí z dob tak dávných, že je zázrak, že se jejich papír ještě nerozpadl v prach. Jsou to poklady mnohem cennější než veškeré zlato, které najdeš tam nahoře,“ řekl starý knihovník a třaslavou rukou ukázal nahoru na strop zdobený mozaikou.

Sam tiše přikývl, i když na hodnotu zlata a papíru měl poněkud odlišný názor. Matně si pamatoval, jak mu jeho matka předčítala z knih. Tehdy, před její smrtí, byla pro něj slova jako poklady. Když ale před jeho pátými

narozeninami matčin hlas navždy utichl, ukázal Samovi otec jiné bohatství. Takové, které mohl cítit svými prsty. Bohatství, které mohl snadno ukrást nepozorným lidem z jejich kapes i domů. Slova už neměla v jeho světě žádný význam, ačkoli si někdy se zvláštní nostalgií vzpomněl na chvíle, kdy mu matčin tichý hlas vyprávěl příběhy z jiných dob a krajin.

„Je schodiště jedinou cestou dolů?“ Sam stále hleděl na síň očima zloděje. Kudy se dostat dovnitř, kde stojí strážce a jak se pak co nejrychleji dostat ven....

Jacobus zvedl obočí. „Město knih, můj chlapče, je skoro stejně velké jako samotná Mýtie. Samozřejmě že existuje více vchodů. Ale většina z nich byla v průběhu let zazděna. Ty, které zůstaly otevřené, hlídají knihovníci.“ Stařec se vydal po jedné z osmi širokých ulic. Předtím než vstoupil na bledě modré dlaždice, ukázal na rčení vytesané do kamenného oblouku nad nimi. „*Není jejich cílem otevřít dveře nekonečné moudrosti, ale stanovit limity nekonečným omylům,*“ četl. „Tato část Města knih patří vědě. Stejně jako všude v Paramýtii sem mají přístup pouze vybraní učenci nebo hosté Bílého krále. A samozřejmě my, knihovníci.“

Zapomněl jsi na služebné a strážce, ty stará sovo, pomyslel si Sam.

Zatímco knihovník přednášel o tom, kolik moudrosti se nachází v bezpočtu knih, kráčeli po vydlážděné chodbě, která byla lemována policemi sahajícími až ke stropu. Ve všech byly knihy, vedle sebe, přes sebe, na sobě, pořád jen samé knihy. Úzké postranní cesty začínaly mezi policemi v průchodech, které byly vysoké právě tak, aby jimi prošel člověk. Ale hlavní ulice byly natolik široké, že by stačily pro řadu deseti mužů. Police se po stranách zvedaly do výše jako boky mohutných hor. Sam přemýšlel, kdo vykopal tak

široké cesty v zemi jen kvůli knihám. Sloupy, jemně zdobené vzory, jaké nikdy předtím neviděl, rostly mezi policemi vzhůru jako stromy. Ale nekončily klasicky u stropu, nýbrž se po něm plazily jako oblouky žeber, aby se zase na druhé straně vrátily zpět k podlaze. Paramýtie. Město knih. Cítil se, jako by byl uvnitř obrovského zvířete se srdcem z papíru. Se srdcem, jehož tlukot byl šustěním stránek knih.

Jak šli zdánlivě nekonečnou ulicí, poslouchal monotónní hlas knihovníka jedním uchem. „... je oddělení prvků. Každý z nich je tu pojednán a diskutován do nejmenšího detailu. Kyslík, síra, zlato, stříbro. Ale také prvky, které nejsou viditelné. Sofium, podstata moudrosti. Nebo Vivum, jiskra života. Některé z těchto děl mají větší hodnotu než celé země.“ Stařec se krátce nadechl a pak pokračoval neúnavně dál.

Větší hodnotu než celé země. Sam neodpověděl. Kdyby tomu tak bylo, pak by ho sem jeho povolání, při kterém se tak často postaral o to, aby bohatství změnilo majitele, dávno zavedlo. Nevěděl, jak daleko už došli, když starý muž konečně, aniž by pozastavil tok svého vyprávění, zahrnul vpravo na cestu, která se před nimi otevřela mezi dvěma obrovskými policemi.

Tato ulička byla mnohem jednodušší než předchozí, kamenné zdi byly hladké a bez ozdob. Díky slabému světlu pochodně na stěnách mihotavě tančily stíny. Na tunel navazovala síň lemovaná sloupy. Byla tak vysoká, že Sam mohl jen stěží vidět vzdálené obrazy namalované nahoře na stropě. Rozeznal postavy, které vypadaly, že pocházejí z pohádky. Lidé, kterým ze zad vyrůstala křídla.

„To je také galerie?“ zeptal se.

„Tohle tady? Ne. To je jen místo, kde se scházejí sluhové a strážní.“ Jacobusův hlas naznačil, že považuje za

naprostou rozmařilost využít místnost k něčemu jinému než k uložení knih.

Uprostřed síně se nacházely mohutné stoly z tmavého dřeva, u kterých přednedávnem muselo jíst více lidí. Některé ze zahalených služebných byly ještě stále zaneprázdněné shromažďováním bezpočtu talířů a mis. Sam se znovu podíval vzhůru ke stropu, dokud si neuvědomil, že se něco změnilo.

Proud řeči kolem něj utichl.

Podrážděně se podíval na starého muže, který se právě zastavil a pozoroval ho se zvednutým obočím. „Zdá se, že se zajímáš spíše o obrazy než o slova, že? Ty více odpovídají tvým... zájmům.“ Tón starce jasně ukázal, co si o takovém postoji myslí.

Sam už měl na jazyku odpověď, ale nakonec ji polkl. „Obrazy jsou krásné,“ odpověděl co nejkliidněji. „Jako celá knihovna. Muselo to stát hodně času, aby tu tohle všechno vzniklo.“ Stařec posměšně zkrivil koutky úst. „Kameny, barva, nic víc. Ale knihy, i kdyby byly uloženy v obyčejné jeskyni, by byly stále úžasné a vyžadující úctu. Toto místo může jen vytvořit knihám vhodné prostředí. Uvidíš, že toho objevíš ještě mnohem víc než jen těch pár polic, které jsi dosud viděl. Mnohem víc.“ S těmito slovy se starý knihovník dal znovu do pohybu.

Než mohl stařec opět začít se svým monotónním vyprávěním o prvcích a jejich popisu ve starých bichlích, Sam se rychle ozval. „Co je to tam za bytosti?“ zeptal se a ukázal na strop. „Nejsou to asfury, okřídlení lidé z pohádek?“ Obraz mu totiž připomněl příběh, který mu matka četla stále znovu ze staré, hodně opotřebované knihy. Okřídlený král, jehož říší bylo nebe. Nikdy svému otci neodpustil, že po matčině smrti tu knihu vyhodil. *Jen jedna z mnoha věcí, které*

proti němu máš, Same. Jestlipak je tu také jeden exemplář této knihy?

„Okřídlení lidé?“ Stařec to vyslovil s tak špatně skrývaným výsměchem, že své otázky ihned zalitoval. „Kdo ví, co pudí malíře, aby šplhali po několikametrovém lešení a riskovali život kvůli vytváření fantazijních obrázků na stropech. Kdyby raději ilustrovali knihy.“ Knihovník překonal náměstí obdivuhodně rychlým tempem. Zjevně neviděl žádný smysl v tom, aby se byť jen o minutu déle zdržoval na místě, kde nejsou žádné knihy. A opravdu, jakmile přešel náměstí a dostal se do nové síně plné knih, za průchodem v protější stěně, opět své tempo zpomalil.

Tato sklepní místnost však byla zásadně odlišná od části Paramýtie, kterou už viděli. Sama přepadly nechtěné vzpomínky na nemocnici. Ne že by on sám někdy potřeboval pomoc lékaře. Ale jednou se do nemocnice vloupal. Zákazník si u něj objednal dračí krev, pryskyřici stejnojmenného stromu, který rostl v poušti za horami. Dračí krev byla vzácným a drahocenným elixírem, o němž se říkalo, že nejen vyléčí neustupující bradavice na delikátních místech, ale že také určitým způsobem prodlužuje život. Nevěděl, jestli je něco z toho pravda, ale odměna byla tak velkorysá, že pak nemusel celý další měsíc přijmout žádnou zakázku.

V této nemocnici však nebyli léčeni žádní lidé. Místo nich ležely na stolech knihy. Tlusté bichle, jejichž stránky byly vytržené z vazby. Špinavé stránky, na kterých se šířily plísňe, a další, které byly viditelně poškozené červy. Vousatý muž s vráscitou tváří, jehož hlava vypadala jako sušené jablko vyrůstající mu z krku, byl zaneprázdněn. Na stolku před ním leželo vedle sebe několik stránek s tmavými skvrnami. Na podnose byly nástroje, jaké Sam ještě nikdy neviděl: kartáče, protáhlé kusy kostí a několik tenkých nožíků,

které bez ohledu na to, jak malé byly, by určitě dokázaly způsobit pořádné zranění.

Při pohledu na knihu zračil knihovníkův soví obličej takové utrpení, že Sam musel odolat nutkání konejšivě ho poplácat po rameni. „Dílna,“ řekl starý muž tiše. Zůstal stát u stolu, na kterém restaurátor rozložil stránky, a opatrně jednu z nich vzal do ruky. Vedle kudrlinkového písma rozrazil Sam na papíře také vybledlý obrázek muže tmavé pleti. „*Pouštní lid*,“ zamumlal starý muž. „Jen sto let a už je zničená stářím. Její majitel nebyl zřejmě dostatečně opatrný a neuvědomil si, jak těžké je opatrovat toto mistrovské dílo. Když sem dorazila, byla už napadená nemocí. Ale umění našich restaurátorů je nepřekonatelné.“ V jeho žehrání zazněla naděje.

Vousatý muž se zarazil a zvedl hlavu. Až nyní si uvědomil, že není sám. „Jacobusi, nemusíte si dělat žádné starosti,“ řekl tak tichým hlasem, jako by bral ohled na své pacienty. „Brzy budete moci *Pouštní lid* opět umístit na jeho místo.“ Samovi připadalo, že jej restaurátor nepovažuje za dostatečně důležitého, aby slova adresoval i jemu.

Starý knihovník pomalu přikývl. „Ano, to doufám.“ Vzdychl a pokynul Samovi, aby ho následoval. „Pojď, naše cesta nás vede ještě trochu dál. Brána, kterou budeš hlídat, už není daleko.“

„Brána?“ Sam se zamračil. Myslel snad ten staroch jeden ze vchodů do knihovny? Nebyly snad tajné? Předpokládal, že ji uvidí mezi policemi na pravé straně. Dávat pozor, aby nikdo tajně nevzal jednu z bezpočtu knih Bílého krále. To necítil jako velkou výzvu. Nebylo by pro něj nijak těžké rozpoznat jiného zloděje.

„Brána do nejnivnější části Města knih. K jejímu srdci,“ vysvětlil Jacobus, když ho vedl z dílny do jiného sálu, který

měl velké náměstí. Tato síň byla ještě větší než předchozí a byla lemována mohutnými knihovnamí. Na obrovských sloupech, které rostly ze země jako kmeny stromů, viselo jen několik málo lamp. Vzdušně vřaly světlo do hlubokých stínů, které pokrývaly mozaikově zdobené zdi. Kamenné postavy znázorňující lidi, jimž ze zad vyrůstala křídla, vystupovaly z temnoty. Byly podobné těm, které Sam viděl předtím na stropě.

Jacobus ho vedl kolem mozaik a soch, aniž by jim věnoval nějakou pozornost. Ukázal na řadu vchodů vedoucích na náměstí. „To jsou spojovací cesty ze všech čtvrtí. Každé náměstí před branou je takovým uzlem.“ Zatímco mluvil, přidržoval se zakřivené brány, která se nacházela na protější stěně a byla tak vysoká, jako by byla postavená pro obry. Strážný stojící před ní byl oblečen, stejně jako Sam, v šarlatovém plášti. Proti mohutné bráně vypadal tak drobně, že jej téměř přehlédl. I když na sloupech rozeznal několik lamp, hořely jen dvě, visící v držácích nalevo a napravo od brány. Paramýtie měla zřejmě svítit jen ve dne. Brána byla vyrobena z kovu tak modrého, jako by byl vystřížen z večerní oblohy. Do kovu byla jemnými tahy vyryta dvě křídla podobná jestřábím. Na obou stranách byla brána ohraničena obrovskými věžemi s fasádou zdobenou tmavě modrými cihlami. Věže stoupaly téměř ke stropu a jejich špičky byly zubaté, jako by každá měla na hlavě korunu. Na věže navazovaly vlevo i vpravo stejné vysoké police, jaké Sam viděl ve Velké galerii, a byly stejně tak přerušované poschodími.

„Existuje sedm bran, stejných jako je tahle,“ vysvětloval starý muž. „Každá je přesně sto jedenáct stop vysoká a čtyřicet stop široká. Všechny vedou do Srdce Města knih. A tuhle budeš hlídat ty.“

Sam se zamračil. Proč by ji měl hlídat? „Co je za tou bránou?“ zeptal se.

V pohledu, který vrhl Jacobus na bránu, byla cítit nelibost. „Něco, co pravděpodobně nikdy neuvidíš, protože do Srdce Města knih může vstoupit jen málo lidí. Nalézají se zde oblíbené knihy našeho krále. Pohádky a pověsti. Knihy, které se nehodí do žádné z osmi čtvrtí ani do Velké galerie. Pocházejí ze všech koutů světa. Říká se, že ve sbírce nechybí žádné vyprávění, které kdy bylo napsáno. Některé knihy jsou staré stovky let. Ale koneckonců jsou to jen pohádky. Příběhy bez hodnoty, kromě jejich umělecké vazby. Ony...“

Jacobus zmlkl, protože brána se náhle otevřela a vytvořila škvíru právě tak velkou, aby jí proklouzl člověk. Strážce ustoupil stranou. Sam bezděčně položil ruku na jílec meče, který mu byl přidělen spolu se šarlatovým rouchem.

Jacobus zavrtěl hlavou. „Skloň zbraň. To je Rádkyně Bílého krále, Sabah. Každý večer vstupuje do Srdce Paramýtie a vybírá knihu na noc.“

Sam zíral na mezeru, která však nepropustila ženu, ale vysokou, černě oděnou postavu. I když jej dosud nikdy na vlastní oči nespatriil, věděl, kdo to je. Assasil, Pán strážců. Mezi zloději v Mýtii se Assasilovi říkalo jen *Maska*. Zlatá přilba, která skrývala hlavu a obličej tohoto muže, způsobila, že vypadal jako postava z pohádky. O tom, proč helmu nosil, koloval mezi zloději bezpočet pověstí. Sam se domníval, že Assasil ukrývá za kovem znetvořený obličej. Možná je to následek nějakého strašného zranění. Jiní věřili, že přilba nezakrývala nic než prázdnotu a že pod černým rouchem byl duch bez těla jako vítr.

Za ním se objevila postava celá oblečená do bílé. To musela být Sabah. Zdálo se, jako by klouzala po podlaze, její